

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Militarismens Fallit

Citation: Larsen, Karl: "Militarismens Fallit", i Larsen, Karl: *Militarismens Fallit*, Nyt Nordisk Forlag, 1919, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_18-shoot-idm139929085859968/facsimile.pdf (tilgået 26. oktober 2021)

Anvendt udgave: Militarismens Fallit

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Værdighed bestaa. Ja endogsaa *Fichte* spørger saa sent som i 1805: »Hvilket Fædreland har den i Sandhed dannede kristelige Europæer?» Og han svarer: »I sin Almindelighed maa man sige Europa og specielt den Stat i Europa, som staar højest i Kultur«.

Kun i et af de tyske Lande havde der i Løbet af et Par Aarhundreder indenfor visse Lag af Befolkningen udviklet sig en anden Aand. Det var i den af de tyske Stater, som man kan kalde Tysklands Amerika, hvor Pionerer og Kolonister, Krigere, Landmænd, Forretningsfolk fra alle tyske Lande og for den Sags Skyld ogsaa Flygtninger fra Lande udenfor Tyskland havde fravristet slaviske Folkeslag deres Land paa lignende Maade som Amerikanerne tog Prærierne fra Indianerne.

Disse de forskellige tyske Stammers Foregangsmand i Tysklands far east — med et efterhaanden betydeligt Islæt af Jøder — havde skabt det tyske *Prøjsen* — efter Navnet oprindeligt Betegnelsen for slavisk Land — under drøje Afsavn; de havde bygget Boliger, dyrket Jord, gjort Forretninger, i det hele taget bragt disse Overdrev, fjernt fra de gamle tyske Lande mod Syd og Vest, i Kultur. Og med Vaabenmagt havde de maattet besejre Modstand af ganske anderledes alvorlig Art end den, der mødte en moderne Tids Kolonister paa den anden Side af Atlanten.

Prøjserne, som de med et Samlingsnavn kald-

tes, maatte blive Krigere, militære Erobrere, der havde lært at lyde kyndige Krigshøvdinge og kunde byde over Undergivne, de maatte som Herre forstaa at administrere nye Landerhvervelser, der militært skulde sikres mod at gaa tabt igen, de blev Landhandlere og anden Slags nøgterne Forretningsfolk.

Og de ældste og ældre Pionerers Efterkommere kunde intet Øjeblik hvile paa deres Laurbær. Deres Land var netop et af Krigslykke og Handelschance formet Koloniland, der ikke laa roligt afbalanceret indenfor naturlige Grænser og husede en i Oprindelse og Udvikling nationalt ensartet Befolkning. Omkring en Krigsherre og en Krigsfane maatte Prøjserne naturligt samles. Den prøjsiske Stat, som deres Historie i en dem alle bevidst Tid havde skabt, maatte blive en Art timelig Guddom, som Pionerfolket tjente i fælles Vilje til, økonomisk og kultureit, at hævde og udvikle denne Samfundsbygning, der var tømret op efterhaanden, som Bjælkehuse i jomfruelig Skov, der mere og mere ryddes omkring dem.

Prøjsens Historie fra Middelalderens Korstogs-dage mod Slaverne over Frederik den Stores Erobring af Schlesien og de polske Lande til Wilhelm den Førstes Tider er en stadig videre Udbredelse af de prøjsiske »Farver«. Det er træffende, naar den kendte prøjsiske Nationalsang synger: »Jeg er en Prøjser; kender I mine *Farver?*« Mine